

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 544

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 august 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 549 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2-3	Decizia nr. 568 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	10-12
Decizia nr. 551 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 570 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	13-14
Decizia nr. 555 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 6 din Codul penal	5-6	Decizia nr. 572 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	14-16
Decizia nr. 565 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România	6-8		
Decizia nr. 566 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 549

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 4/2006 al Tribunalului Comercial Mureș – Judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, critica fiind dedusă exclusiv din modul de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4/2006, **Tribunalul Comercial Mureș – Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de instanță, din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Tribunalul Comercial Mureș – Judecătorul-sindic apreciază că dispozițiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât nu recunoaște dreptul de acces la justiție creditorului care formulează, în temeiul art. 138 din lege, o acțiune în nume propriu pentru realizarea creanțelor sale, în situația în care la procedura judiciară a insolvenței nu participă mai mulți creditori care să se poată constitui într-un comitet al creditorilor, conform art. 16 din lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază critica de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât comitetul creditorilor acționează ca un mandatar al adunării creditorilor, iar dacă mandatarul are o anumită calificare, cu atât mai mult mandantul trebuie să o aibă, acesta din urmă neputând transmite prerogative pe care nu le-ar avea el însuși. În acest context, se arată că, în situația în care sunt prea puțini creditori pentru a forma comitetul, învestirea judecătorului-sindic cu cererea de aplicare a dispozițiilor legale

privind răspunderea membrilor organelor de conducere se poate face și de un singur creditor.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de garanțiile pe care le presupune dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „*Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea prevăzută la alin. (1) și răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) amenință să se prescrie.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 care consacră liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate pun la dispoziția creditorilor mijloace și instrumente specifice în scopul satisfacerii creanțelor în situația în care starea de insolvență a societății a fost cauzată prin una din faptele prevăzute la alin. (1) al art. 138 din lege. Astfel, acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a persoanelor membre ale organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și a oricăror alte persoane, și de obligare a acestora la suportarea unei părți din pasivul societății comerciale debitoare are un caracter special, justificat de particularitatea domeniului reglementat de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (1), administratorul judiciar sau lichidatorul, după caz, are legitimare procesuală activă pentru a solicita angajarea răspunderii persoanelor care au cauzat starea de insolvență a debitorului. În condițiile expres prevăzute de lege, art. 138 alin. (3), dacă aceștia au omis să indice, în raportul lor asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de

insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale societății comerciale și răspunderea acestor persoane amenință să se prescrie, calitatea procesuală activă este dobândită și de comitetul creditorilor. Acesta reprezintă interesele creditorilor îndreptății să participe la procedura insolvenței, fiind ales de adunarea creditorilor și format din 3 sau 5 creditori dintre cei cu creanțe garantate și cei chirografari, dintre primii 20 de creditori în ordinea valorii. Constituirea prin lege a comitetului reprezentativ justifică preocuparea legiuitorului de a reglementa în mod detaliat și judicios toate aspectele ce țin de procedura insolvenței, care, de regulă, este o procedură cu caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori care vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe. Așadar, Curtea constată că dispozițiile referitoare la comitetul de creditori satisfac unul dintre imperativele legii, și anume cadrul organizat, ca modalitate de manifestare a voinței creditorilor participanți la procedura insolvenței.

Din enumerarea atribuțiilor stabilite prin lege, Curtea observă că acest comitet acționează ca un mandatar al adunării creditorilor, care îndeplinește funcția de reprezentare a creditorilor înscrși în tabelul definitiv de creanțe în raporturile cu administratorul judiciar sau lichidatorul. Or, în condițiile în care în tabelul definitiv de creanțe sunt înscrși prea puțini creditori, fapt ce împiedică formarea unui comitet, este evident că aceștia pot exercita personal toate atribuțiile pe care legea le prevede în sarcina comitetului, inclusiv aceea de a solicita judecătorului-sindic să autorizeze introducerea acțiunii privind stabilirea răspunderii membrilor organelor de conducere. Orice altă interpretare a legii ar fi de natură a crea consecințe grave cu privire la stabilirea activului debitorului, creditorii fiind privați de posibilitatea recuperării integrale sau în proporție cât mai mare a creanțelor, doar pentru că nu sunt în număr suficient pentru a forma un comitet. Prin urmare, Curtea reține că o astfel de interpretare ar contraveni scopului declarat al legii, respectiv acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, și ar nesocoti accesul liber la justiție al creditorilor aflați într-o atare situație, drept în egală măsură protejat prin Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 4/2006 al Tribunalului Comercial Mureș – Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 551

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghita Stan în Dosarul nr. 4.594/2006 al Curții de Apel Ploiești – Secția civilă și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, precum și partea Atanasie Bebe Constantin Doicescu, lipsind Gheorghita Panaitescu, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autoarea excepției solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, depunând note scrise în acest sens. Atanasie Bebe Constantin Doicescu susține că lasă la latitudinea Curții aprecierile referitoare la excepția formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.594/2006, **Curtea de Apel Ploiești – Secția civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gheorghita Stan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că sancțiunea consacrată de dispozițiile legale criticate reprezintă dovada unui formalism excesiv al procedurii de judecată, art. 133 din Codul de procedură civilă fiind

susceptibil de a fi interpretat și aplicat în mod diferit de instanțele judecătorești, în sensul că unele constată nulitatea cererii de chemare în judecată care nu cuprinde semnătura reclamantului, în vreme ce altele consideră acoperită lipsa semnăturii prin acte ulterioare acestei cereri.

Curtea de Apel Ploiești – Secția civilă și pentru cauze cu minori și familie apreciază că sancțiunea nulității cererii de chemare în judecată pentru lipsa elementelor esențiale reprezintă o garanție în scopul înlăturării arbitrariului privind manifestarea de voință la sesizarea instanței de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că nulitatea pentru lipsa semnăturii este pe deplin justificată având în vedere rolul deosebit de important al acesteia, acela de a certifica, pe de o parte, manifestarea de voință a reclamantului în declanșarea procesului, iar, pe de altă parte, conținutul cererii de chemare în judecată. Așa fiind, dispozițiile art. 133 din Codul de procedură civilă nu aduc atingere drepturilor consacrate constituțional în art. 21, art. 24 sau art. 124, ci constituie o garanție în plus a existenței unui cadru procesual flexibil, care permite părților exercitarea tuturor drepturilor recunoscute prin Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de garanțiile pe care le presupune dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 din Codul de procedură civilă, care au

următorul conținut: „*Cererea de chemare în judecată care nu cuprinde numele reclamantului sau al pârâtului, obiectul ei sau semnătura va fi declarată nulă.*”

Lipsa semnăturii se poate totuși împlini în tot cursul judecății. Dacă pârâtul invocă lipsa de semnătură, reclamantul va trebui să semneze cel mai târziu la prima zi de înfățișare următoare, iar când este prezent în instanță, în chiar ședința în care a fost invocată nulitatea.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind liberul acces la justiție, ale art. 24 alin. (1) care consacră dreptul la apărare, precum și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate reglementează nulitatea, ca sancțiune incidentă în cazul lipsei mențiunilor esențiale ale cererii de chemare în judecată. Sunt considerate elemente esențiale ale cererii introductive de instanță numele părților, obiectul cererii și semnătura reclamantului. Regimul juridic al nulității este însă diferit. Astfel, absența numelor părților sau a obiectului cererii este sancționată cu nulitatea, fără ca legea să acorde posibilitatea împlinirii acestor lipsuri, în vreme ce, pentru lipsa semnăturii, art. 133 alin. 2 din Codul de procedură civilă permite remedierea în tot cursul judecății, dar nu mai târziu de prima zi de înfățișare ce urmează după invocarea neregularității procedurale.

Curtea constată că mențiunile sancționate cu nulitatea au un caracter esențial pentru buna administrare a justiției, numele părților, obiectul cauzei și semnătura reclamantului fiind destinate să individualizeze acțiunea civilă, să ateste manifestarea de voință necesară declanșării procesului civil și conținutul concret al pretențiilor reclamantului, lipsa acestor elemente făcând imposibilă continuarea activității judiciare. Din economia textului procedural rezultă că sancțiunea operează doar în cazul lipsei totale a mențiunilor privitoare la unul dintre elementele esențiale ale cererii de chemare în judecată.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale referitoare la liberul acces la justiție, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac, ci, dimpotrivă, dau expresie acestor principii, constituind o garanție a respectării drepturilor procesuale ale părților.

În ceea ce privește critica referitoare la interpretarea și aplicarea în mod diferit a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, problemele pe care le ridică autorul excepției constituind aspecte ce țin exclusiv de competența instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghiuța Stan în Dosarul nr. 4.594/2006 al Curții de Apel Ploiești – Secția civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 555

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 6 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Cheche Dorel în Dosarul nr. 360/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București – Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele îi acordă cuvântul. Autorul excepției reiterează argumentele prezentate în notele scrise aflate la dosarul cauzei, arătând, în esență, că se creează o discriminare între condamnații sănătoși și cei bolnavi în ceea ce privește beneficiul reducerii perioadei de detenție corespunzător muncii prestate. În susținerea celor expuse depune la dosarul cauzei o decizie a Tribunalului București – Secția a II-a penală, prin care s-a admis recursul formulat de un deținut aflat într-o situație similară cu a sa, dispunându-se liberarea condiționată a acestuia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precizând că nu se ajunge la discriminarea avută în vedere de autorul excepției, în ipoteza în care prevederile art. 60 alin. 6 din Codul penal se interpretează prin coroborare cu celelalte texte din Codul penal referitoare la liberarea condiționată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, **Judecătoria Sectorului 5 București – Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 6 din Codul penal**, excepție ridicată de Cheche Dorel într-o cauză penală având ca obiect soluționarea unei contestații formulate în legătură cu o cerere de liberare condiționată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin dispozițiile de lege criticate, i se încalcă dreptul de a beneficia de liberarea condiționată după executarea fracțiunii din pedeapsă rămasă după reducerea corespunzătoare numărului de zile considerate ca executate pe baza muncii prestate. Aceasta întrucât, fiind declarat inapt de muncă din motive medicale, are un regim de detenție discriminatoriu față de ceilalți deținuți care au prestat o muncă și cărora li se poate reduce perioada de detenție pe acest motiv, instituindu-se un privilegiu în favoarea deținuților sănătoși.

Judecătoria Sectorului 5 București – Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, precizează că deținutul care, din motive obiective, nu prestează o muncă utilă în perioada de detenție nu este defavorizat față de cei care prestează o asemenea activitate, fracțiunea de pedeapsă ce trebuie

executată fiind aceeași. Mai arată că, în această situație, deținutul poate beneficia de prevederile art. 60 alin. 1 din Codul penal referitoare la liberarea condiționată a condamnatului care, din cauza stării sănătății sale nu a fost folosit la muncă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere invocă Decizia nr. 187 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 4 aprilie 2006, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 60 din Codul penal „se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza norme juridice, fără diferențieri pe criterii arbitrare”.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 60 alin. 6 din Codul penal sunt constituționale prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție, făcând, în acest sens, referire la cele reținute de Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 187 din 2 martie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 60 alin. 6 din Codul penal, care are următorul cuprins: *„În toate cazurile, la calculul fracțiunii de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție care garantează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 60 alin. 6 din Codul penal stabilesc o regulă aplicabilă tuturor cazurilor speciale în care poate fi dispusă liberarea condiționată, precizate în alineatele precedente ale aceluiași articol. Astfel, textul de lege criticat prevede că la calculul fracțiunii de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

Asupra dispozițiilor art. 60 în ansamblul său, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, respingând o excepție de neconstituționalitate în care critica era similară celei din prezenta cauză, și acolo fiind invocată încălcarea principiului constituțional al egalității în fața legii. Este vorba despre Decizia nr. 187 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 301 din 4 aprilie 2006, în care Curtea a reținut că „textele de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără diferențieri pe considerente arbitrare.” Cu același prilej, Curtea Constituțională a constatat că „este atributul exclusiv al legiuitorului stabilirea condițiilor în care poate fi acordată liberarea condiționată, aceasta nefiind un drept al condamnaților, ci doar o vocație pe care o au aceștia, prin voința legiuitorului. Toți condamnații care satisfac condițiile impuse de lege, fie sub aspectul fracțiunilor de pedeapsă care trebuie executate, fie prin încadrarea într-unul dintre cazurile speciale prevăzute de lege, se bucură de același tratament fără discriminări. O asemenea reglementare este în concordanță cu principiul egalității, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Principiul egalității nu presupune uniformitate, așa încât toate situațiile să fie tratate în

același fel, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit.”

În ceea ce privește contradicția dintre prevederile art. 60 alin. 6 și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal, Curtea observă că aceasta nu constituie o chestiune de constituționalitate, întrucât instanța de contencios constituțional nu exercită controlul specific prin compararea mai multor texte de lege și sancționarea eventualelor neconcordanțe, ci se raportează exclusiv la dispozițiile Constituției.

De altfel, în cauza de față se relevă, în realitate, o problemă de aplicare și interpretare a legii care excedează competenței Curții Constituționale, revenind exclusiv instanței de judecată sarcina de a stabili în concret modalitatea de calculare a fracțiunii de pedeapsă rămase de executat, în funcție de situația de fapt și de aspectele caracteristice ale acesteia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Cheche Dorel în Dosarul nr. 360/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București – Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 565

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând, în esență, că dispozițiile de lege criticate reprezintă tocmai expresia aplicării în plan legislativ a prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular, și nu o negare a acestui principiu.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Dan Berindey în Dosarul nr. 41.044/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 41.044/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind**

regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România. Excepția a fost ridicată de Dan Berindey într-o cauză având ca obiect obligarea Băncii Naționale a României la plata diferenței dintre contravaloarea obiectelor și bijuteriilor din aur și alte metale prețioase confiscate, calculată la valoarea de circulație din momentul efectuării plății și contravaloarea cantității de metal prețios fin conținut în respectivele obiecte (astfel cum pârâta a fost obligată printr-o sentință civilă definitivă și irevocabilă, investită cu formulă executorie), precum și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 261/2002, contravin prevederilor constituționale ale art. 15, art. 16, art. 21, art. 44 alin. (2) teza întâi și art. 53, privind universalitatea legii, principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție, ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular, respectiv restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Neconstituționalitatea pretinsă constă în aceea că textul de lege criticat „dă posibilitatea de a se acorda despăgubiri pentru bunuri abuziv confiscate la o valoare de câteva ori mai mică decât cea reală”, proprietarul legitim al acestora fiind privat de o parte din patrimoniul său.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului de proprietate al persoanelor îndreptățite la plata contravalorii metalului prețios fin conținut în obiectele ce nu pot fi restituite în natură, calculate la prețul practicat de Banca Națională a României la data plății, atâta vreme cât această modalitate de reparare este justă și echitabilă. Mai mult, este dreptul legitim al legiuitorului de a reglementa modul de acordare a despăgubirilor pentru repararea prejudiciului suferit de către persoanele îndreptățite, în cazul în care nu este posibilă restituirea în natură a obiectelor din metale prețioase preluate abuziv.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 nu contravin principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, și nici regulii constituționale privind ocrotirea, în mod egal, indiferent de titular, a proprietății private – art. 44 alin. (2), – întrucât nu conțin nicio prevedere care să determine aplicarea unui tratament juridic diferit în raport cu titularul dreptului de proprietate. Totodată, se susține că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 15 din Legea fundamentală și nici nu se poate reține încălcarea art. 53 din aceasta, de vreme ce textul legal criticat este constituțional. De asemenea, se precizează că, în practica sa, de exemplu prin Deciziile nr. 60/2005 și nr. 497/2006, Curtea Constituțională a constatat că textul de lege criticat semnifică chiar aplicarea prevederilor constituționale ale art. 44.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 26 din Legea nr. 458/2006, sunt constituționale. Arată, în acest sens, că nu se poate reține critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 15, art. 16, art. 21

și ale art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare principiului universalității legii, al egalității în drepturi, al liberului acces la justiție și al garantării și ocrotirii proprietății private. Apreciază, de asemenea, că în cauză nu au incidență dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală.

Mai precizează că ordonanța criticată constituie o reglementare specială în materia restituirii metalelor prețioase și pietrelor prețioase, iar soluția acordării de despăgubiri în cazul în care acestea nu se mai regăsesc fizic este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază dreptul pe care acesta îl are în a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la dreptul de proprietate privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 16 noiembrie 2000, astfel cum au fost introduse prin articolul unic pct. 17 din Legea nr. 362/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 26 septembrie 2003, având următorul conținut: „*În cazul obiectelor din metale prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase preluate abuziv, care nu se mai regăsesc fizic, fiind topite sau valorificate, se vor acorda despăgubiri în condițiile și în limitele stabilite prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, emise de Ministerul Finanțelor Publice și de Banca Națională a României.*”

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că față de redactarea textului de lege inițial criticat au intervenit modificări legislative, astfel că obiectul excepției îl reprezintă, în realitate, dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, modificate prin art. I pct. 26 din Legea nr. 458/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1004 din 18 decembrie 2006. Aceste dispoziții, care au intrat în vigoare la 90 de zile de la publicarea legii de modificare în Monitorul Oficial al României, prevăd următoarele: „*În cazul metalelor prețioase și al pietrelor prețioase preluate abuziv, care nu se mai regăsesc fizic, fiind valorificate, se vor acorda despăgubiri în condițiile și în limitele stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În motivarea excepției, autorul invocă prevederile constituționale ale art. 15 – „*Universalitatea*”, art. 16 – „*Egalitatea în drepturi*”, art. 21 – „*Accesul liber la justiție*”, art. 44 alin. (2) teza întâi, potrivit cărora „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”, și ale art. 53 – „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 contravin, în principal, principiului egalității în drepturi și dreptului de proprietate, consacrat de art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, deoarece permit stabilirea unor despăgubiri „la o valoare de câteva ori mai mică decât cea reală” pentru metalele prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase preluate în mod abuziv, care nu se mai regăsesc fizic, fiind topite sau valorificate.

Curtea reține că dispozițiile art. II alin. (2) din Legea nr. 458/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România stabilesc un termen de 60 de zile de la data intrării sale în vigoare, termen în care Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, Ministerul Finanțelor Publice și Banca Națională a României vor înainta Guvernului spre aprobare proiectele de norme metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

Așadar, proprietarii metalelor prețioase și pietrelor prețioase preluate abuziv, care nu se mai regăsesc fizic, sunt despăgubiți în condițiile și în limitele stabilite prin normele de aplicare a ordonanței de urgență, emise prin hotărâre a Guvernului, în temeiul art. 108 alin. (2) din Constituție.

Curtea observă, totodată, că prin dispozițiile art. 26 alin. (2) din ordonanța de urgență criticată legiuitorul nu a reglementat „condițiile și limitele” pentru acordarea despăgubirilor în cazul obiectelor din metale prețioase și pietre prețioase preluate abuziv, care nu se mai regăsesc fizic, ci a stabilit această competență pentru Guvern, în concordanță cu prevederile art. 108 alin. (2) din Constituție.

Or, prin Decizia nr. 497 din 8 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 lit. c) și ale art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 7 iulie 2006, Curtea

Constituțională, respingând excepția, a statuat, de principiu, că „înțelesul noțiunii de «organizare a executării legii» din cuprinsul acestei norme constituționale [art. 108 alin. (2)] are un sens mai larg decât cea privind aplicarea legii, și anume prin hotărâri ale Guvernului pot fi dispuse măsuri organizatorice, financiare, instituționale sau sancționatorii în vederea stabilirii cadrului necesar pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii.”

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului constituțional potrivit căruia proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, consacrat de art. 44 alin. (2) teza întâi, Curtea constată că acestea nu sunt întemeiate. Dimpotrivă, dispozițiile art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 semnifică chiar aplicarea prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate prin aceea că garantează persoanelor îndreptățite la asemenea despăgubiri dreptul de proprietate asupra obiectelor din metale prețioase și pietre prețioase preluate abuziv și care nu se mai regăsesc în natură, fiind valorificate. Totodată, însă, potrivit art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție, „*conținutul și limitele acestor drepturi (dreptul de proprietate și creanțele asupra statului) sunt stabilite de lege*”. Așadar, modalitatea de reparare a abuzurilor din regimul trecut reprezintă o atribuție și, în același timp, o opțiune a legiuitorului, iar contravaloarea despăgubirilor este stabilită în concret prin normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000.

Curtea nu poate reține nici că textul de lege criticat înfrânge principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Legea fundamentală, deoarece acesta nu instituie nici o măsură care să determine aplicarea unui tratament juridic diferit persoanelor aflate în aceeași situație juridică, respectiv în ipoteza normei atacate.

De altfel, în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a statuat prin deciziile sale că principiul egalității între cetățeni este înfrânt atunci când unor situații de fapt identice le corespund tratamente juridice diferite, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

În sfârșit, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 15 privind universalitatea legii, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 53 care reglementează condițiile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, pretins a fi încălcate, nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Dan Berindey în Dosarul nr. 41.044/299/2006 al Judecătoriai Sectorului 1 București.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 566

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Morgan Madhuku în Dosarul nr. 15.719/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București – Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba engleză, doamna Elena Andrei, desemnat în cauză pentru a asigura traducerea. Magistratul-asistent informează Curtea că partea Oficiul Național pentru Refugiați a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Apreciază că textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale și convenționale invocate, în acest sens pronunțându-se și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 282 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 19 aprilie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 12 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.719/302/2006, Judecătoria Sectorului 5 București – Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Morgan Madhuku într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii sale de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 contravin art. 24 alin. (1) și art. 53 din Constituție, precum și art. 16 alin. (1) și alin. (2) din Convenția privind statutul refugiaților – Geneva, 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (2) și art. 18 alin. (2) din Legea fundamentală. Arată, în acest sens că, din coroborarea reglementărilor din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat reiese că dreptul la apărare nu poate fi condiționat de exercitarea personală a drepturilor procedurale. Ca atare, a interzice apărătorului părții dreptul de a reprezenta solicitantul de azil în fața instanțelor de judecată sau a condiționa exercitarea dreptului la apărare de prezența personală a părții în fața instanței echivalează cu o restrângere nejustificată a dreptului la apărare, care aduce atingere chiar existenței dreptului. Această interdicție încalcă și dispozițiile art. 16

alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților – Geneva, 1951, întrucât privește, în opinia sa, doar solicitantii de azil, orice altă persoană, fizică sau juridică, având dreptul de a fi reprezentată în instanță și de a-și exercita drepturile procedurale prin apărător sau mandatar.

Judecătoria Sectorului 5 București opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate. Dispozițiile legale atacate instituie, cu titlu de excepție de la dreptul comun, obligativitatea prezenței personale a părților în fața instanței de judecată, deoarece se dă expresie particularității esențiale domeniului reglementat, respectiv stabilirea dreptului de azil în România. Totodată, dreptul la apărare, garantat de art. 24 din Constituție, recunoaște părților dreptul de a fi asistate de un avocat, iar nu și pe acela de a fi reprezentate. Textul de lege criticat este în deplină concordanță și cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căreia legiuitorul are competența de a stabili procedura de judecată, cu respectarea celorlalte prevederi sau principii constituționale, și nici nu restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, astfel cum pretinde autorul excepției, invocând art. 53 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 vizează asigurarea prezenței părții la judecată, în acest fel solicitantul de azil putându-și exercita toate drepturile procedurale, inclusiv dreptul la apărare. Astfel, textul legal criticat nu încalcă prevederile art. 24 din Constituție, ci instituie chiar o garanție a exercitării dreptului la apărare. De altfel, Legea nr. 122/2006 reprezintă o lege specială în raport cu Codul de procedură civilă, iar legiuitorul poate institui norme juridice derogatorii în considerarea unor situații deosebite, cum este cea de față, referitoare la procedura acordării azilului în România. Totodată, prin faptul că textul art. 59 impune prezența părții la judecată, nu este afectat „*accesul liber și facil în fața tribunalelor*”, în sensul art. 16 alin. (1) din Convenția privind statutul refugiaților – Geneva, 1951, întrucât partea are posibilitatea să-și exercite personal toate drepturile procedurale, prevederea nefiind nici discriminatorie în raport cu alte persoane fizice sau juridice.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 sunt constituționale, fiind în deplin acord cu prevederile art. 24 din Legea fundamentală privind dreptul la apărare și ale art. 18 alin. (2) din aceasta referitoare la condițiile legale de acordare a dreptului de azil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006. Art. 59, intitulat „*Exercițiul drepturilor procedurale*”, are următorul conținut: „*Exercitarea drepturilor procedurale se face numai personal sau prin asistența unui apărător.*”

În motivarea excepției, autorul acesteia susține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților – Geneva, 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2), art. 20 alin. (2) și art. 18 alin. (2) din Legea fundamentală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, prin raportare la aceleași

norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 282 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 19 aprilie 2007, Curtea, respingând excepția, a constatat că „cauzele ce privesc acordarea azilului în România constituie astfel de situații speciale, în care prezența personală a solicitantului de azil poate fi justificată de circumstanțele speței, de necesitatea furnizării unor date, care, prin natura lor, pot avea o importanță esențială pentru buna soluționare a cererii, iar cunoașterea acestora să nu fie la îndemâna apărătorului. Ca atare, nu se poate susține că prevederile art. 59 din Legea nr. 122/2006 încalcă dreptul la apărare și îngreșesc exercitarea lui până la desființarea dreptului însuși, așa cum pretinde autorul excepției. În concluzie, dacă în timpul desfășurării procedurii privind soluționarea cererilor de azil se cere prezența personală a solicitantului de azil, căruia i se permite, însă, asistența juridică din partea unui apărător, aceasta se justifică prin natura cauzei și nu are natura încălcării drepturilor sale procesuale.”

Întrucât în prezenta cauză nu sunt relevate aspecte noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții în materie, cele reținute prin decizia menționată își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Morgan Madhuku în Dosarul nr. 15.719/302/2006 al Judecătorei Sectorului 5 București – Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 568

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție

ridicată de Societatea Comercială „GALMOPAN” – S.A. din Galați în Dosarul nr. 3.733/121/2006 al Tribunalului Galați – Secția comercială maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Apreciază că dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale prin raportare la prevederile art. 21 din Legea fundamentală, referitoare la accesul liber la justiție, și indică, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții

Constituționale, de exemplu Decizia nr. 382 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007. De asemenea, contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 19 din legea criticată nu determină, prin conținutul lor, încălcarea principiului egalității în drepturi, astfel că nu se poate reține nici critica de neconstituționalitate față de art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.733/121/2006, **Tribunalul Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „GALMOPAN” – S.A. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții formulate de aceasta împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, deoarece reduc „substanțial termenul în care o persoană vătămată în drepturile sale poate să-și repare prejudiciile cauzate printr-un act administrativ emis de o autoritate publică”, contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 consacrat accesului liber la justiție, precum și celor ale art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă. În opinia sa, termenele de prescripție pentru introducerea acțiunii în despăgubire de 6 luni sau, după caz, de un an, instituite prin textele de lege criticate, sunt derogatorii de la prevederile art. 3 din Decretul nr. 167/1958, potrivit cărora termenul în care poate fi introdusă o acțiune în repararea pagubelor este de 3 ani, și sunt, în același timp, discriminatorii, prin raportare la dispozițiile art. 128 din Codul de procedură fiscală, care prevăd că dreptul la acțiune al statului se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept. Ca atare, sunt diminuate șansele ca un litigiu privind despăgubirile pretinse statului de o persoană vătămată într-un drept al său printr-un act administrativ emis de o autoritate publică să poată fi continuat în conformitate cu „principiul egalității armelor”. În consecință, apreciază că se impune ca termenul în care poate fi introdusă o acțiune în repararea pagubelor să fie cel prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, adică de 3 ani, și nu de 6 luni sau de un an, așa cum prevede art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004.

În opinia Tribunalului Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că procedura reglementată de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 se caracterizează, datorită finalității sale, prin celeritate, astfel că termenele speciale instituite prin art. 11 și art. 19 din aceasta nu sunt de natură a înfrânge liberul acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 19 alin. (1) și ale art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, invocând, în acest sens, considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 534 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 2 august 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, iar **Guvernul** a transmis punctul său de vedere după data pronunțării deciziei.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Textele criticate au următorul conținut:

Art. 19. — Termenul de prescripție pentru despăgubiri: „(1) Când persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție pentru cererea de despăgubire curge de la data la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.”

Art. 11. — Termenul de introducere a acțiunii: „(1) Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:

a) data primirii răspunsului la plângerea prealabilă sau, după caz, data comunicării refuzului, considerat nejustificat, de soluționare a cererii;

b) data expirării termenului legal de soluționare a cererii, fără a depăși termenul prevăzut la alin. (2);

c) data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.

(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului.”

În motivarea excepției, autorul acesteia susține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție. De asemenea, acesta afirmă și contradicția textelor legale criticate față de dispozițiile art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă și ale art. 128 din Codul de procedură fiscală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

În esență, critica de neconstituționalitate vizează termenele de 6 luni sau, după caz, de un an, instituite de art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 pentru cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate, precum și termenul de prescripție de cel mult un an prevăzut de art. 19 alin. (2) din lege pentru solicitarea despăgubirilor, dacă acestea nu au fost solicitate odată cu acțiunea în anulare a actului administrativ. Se susține că aceste

termene ar trebui să fie cele prevăzute de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, respectiv de 3 ani, în caz contrar fiind încălcate principiile egalității în drepturi și al procesului echitabil, dar și liberul acces la justiție.

Analizând textele de lege criticate, Curtea reține că art. 11 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 constituie regula în ceea ce privește termenul de prescripție pentru formularea acțiunii în anulare a unui act administrativ individual, acesta fiind de 6 luni. Ca excepție, alin. (2) al aceluiași articol prevede și termenul de decădere de un an de la data emiterii actului sau a cererii, termen invocat, însă, pentru motive temeinice și asupra căruia hotărăște instanța de judecată. Termenul de prescripție pentru acțiunea în daune introdusă ulterior acțiunii în anulare este, potrivit art. 19 alin. (2) din aceeași lege, de un an și curge de la data la care persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

Curtea constată, așadar, că termenul prevăzut de art. 19 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 are în vedere tocmai acele situații în care, în momentul introducerii cererii în anulare a actului administrativ individual, persoana vătămată nu poate în mod obiectiv cunoaște existența și întinderea pagubei, astfel că nu poate formula concomitent o acțiune în despăgubire. După soluționarea acțiunii în anulare, aceasta poate estima și pretinde paguba cauzată prin actul administrativ anulat, având la dispoziție un termen de un an pentru formularea unei astfel de acțiuni.

Autorul excepției este, însă, nemulțumit cu privire la întinderea acestor termene, pe care le consideră prea scurte față de cel de 3 ani reglementat în dreptul comun, și anume în art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, dar și discriminatorii față de dispozițiile art. 128 din Codul de procedură fiscală, referitoare la durata și începerea termenului de prescripție.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la particularitatea și întinderea termenelor prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, exemplu în acest sens fiind Deciziile nr. 171 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 19 aprilie 2007, nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, și nr. 534 din 27 iunie 2006. De principiu, Curtea a reținut, cu acele prelejurii,

că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție și la un proces echitabil”. Aceasta, deoarece „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Curtea constată că cele reținute prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. În consecință, nu se poate reține pretinsa contradicție a textelor legale criticate față de exigențele accesului liber la justiție și ale dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție. Legea nr. 554/2004 este un act normativ special care conține termene de procedură specifice domeniului reglementat – contenciosul administrativ – și care, prin natura lor, nu aduc atingere drepturilor procedurale ale părților, așa cum susține autorul excepției.

Totodată, autorul excepției invocă și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 față de exigențele principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție. Or, textele legale criticate se aplică în mod unitar tuturor celor aflați în aceeași situație juridică reglementată de ipoteza normei; pe de altă parte, textul constituțional invocat vizează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și nu egalitatea dintre aceștia și autoritățile publice. Prin urmare, nici această critică de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În plus, autorul excepției pretinde ca, pentru îndepărtarea pretinsei contradicții cu principiul egalității în drepturi, al liberului acces la justiție și al dreptului la un proces echitabil, termenele prevăzute de textele de lege criticate să fie de 3 ani, astfel cum se stabilește prin art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă. De asemenea, discriminarea cauzată prin aplicarea acestora este apreciată prin raportare la dispozițiile art. 128 din Codul de procedură fiscală. Or, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele, astfel că problema ridicată de autorul excepției excedează competenței Curții Constituționale, iar critica sa nu poate fi primită.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) raportat la art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „GALMOPAN” – S.A. din Galați în Dosarul nr. 3.733/121/2006 al Tribunalului Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 570

din 7 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000
pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cristian Zamfir și Cornelia Crețeanu în Dosarul nr. 30.729/2/2005 al Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 30.729/2/2005, **Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Constantin Cristian Zamfir și Cornelia Crețeanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin că textele de lege criticate îngrădesc dreptul părților la un proces echitabil, întrucât calea de atac împotriva unei hotărâri judecătorești se soluționează de instanța care a pronunțat hotărârea, iar nu de către instanța ierarhic superioară. Or, procesul echitabil este un proces bazat pe drept și legalitate, caracterizat prin grade de jurisdicție distincte, care înseamnă instanțe diferite, constituite din judecători cu grade și competență superioare, care să asigure controlul legalității hotărârilor pronunțate.

Pe de altă parte, se mai susține că textele de lege criticate aduc atingere principiului neretroactivității legii, întrucât, în cauza dedusă judecătii, aceste dispoziții produc efecte și pentru trecut. De asemenea, prin aplicarea normei tranzitorii de procedură se creează o inegalitate între justițiabili, discriminând acea categorie care cade sub incidența noii legi și se află în situația de a fi judecată în fond și în calea de atac de aceeași instanță.

Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile criticate asigură judecarea recursului de către o instanță competentă, constituită potrivit legii, în fața căreia părțile își pot exercita toate drepturile și garanțiile procesuale prevăzute de Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt în deplin acord cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, care încredințează legiuitorului dreptul de a stabili căile de atac și condițiile exercitării acestora. Pe de altă parte, art. II din Legea nr. 219/2005 nu este de natură a îngreuna dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) *Procesele în curs de judecată în primă instanță la data schimbării competenței instanțelor legal învestite, precum și căile de atac se judecă de instanțele competente, potrivit legii.*

(2) *Apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunale.*

(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*

(4) *În cazurile prevăzute la alin. (1)–(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece.”*

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 care consacră dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți, precum și în art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției.

De asemenea, se pretinde a fi încălcate și dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006. Cu acel prilej a reținut că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Potrivit art. II din Legea nr. 219/2005, apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunal, iar, în mod similar, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel. În toate aceste cazuri, trimiterea dosarelor la instanțele competente potrivit legii noi se face pe cale administrativă, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței. Soluția trimiterii pe cale administrativă a dosarelor s-a impus pentru a se evita pe cât posibil tergiversarea soluționării cauzelor.

Chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează

să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fel de neconstituționalitate. Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Mai mult, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiectele de drept.

Totodată, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie, în sine, o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra recursului. Cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cristian Zamfir și Cornelia Crețeanu în Dosarul nr. 30.729/2/2005 al Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 572

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Genovica Bujeniță în Dosarul nr. 13/110/2004 (nr. vechi 2.907/2004) al Tribunalului Bacău – Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 378 D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) teza a doua din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Maria Bălgărădean în Dosarul nr. 950/308/2006 (nr. în format vechi 2.312/2006) al Judecătoriei Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate invocate în Dosarele nr. 376D/2007 și nr. 378D/2007, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt întrunite condițiile conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 378D/2007 la Dosarul nr. 376 D/2007, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, arătând că textele de lege ce fac obiectul excepției au fost modificate prin Legea nr. 69/2007, iar soluția legislativă criticată nu mai subzistă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13/110/2004 (nr. vechi 2.907/2004), **Tribunalul Bacău – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Genovica Bujeniță în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 14 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 950/308/2006 (nr. în format vechi 2.312/2006), **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) teza a doua din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Maria Bălgărădean în dosarul menționat.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** Genovica Bujeniță susține, în esență, că prevederile legale criticate „nu sunt accesibile și previzibile pentru cetățean, legea nu este clară, și prin trimiterea la normele bancare de creditare devine imprecisă, imposibil de cunoscut și respectat.” Se arată, totodată, că „pentru exercitarea efectivă și eficientă a dreptului la apărare, inculpatul trebuie să fie acuzat pe un text de lege clar și previzibil, care să asigure și o egalitate a armelor cu Ministerul Public.”

Maria Bălgărădean consideră că textul de lege criticat este neconstituțional întrucât norma de incriminare pe care o reglementează este o normă tipică de trimitere, care impune ca atât dispoziția de trimitere, cât și dispoziția la care se face trimitere să aibă caracter penal. Dacă în privința normei de incriminare contestată dispoziția de trimitere are caracter penal, fiind prevăzută într-o lege organică, normele de creditare la care se face trimitere nu au caracter penal, nefiind cuprinse la rândul lor într-o lege cu dispoziții penale. Ca urmare, caracterul penal al unei fapte de natura celei reținute în sarcina autoarei excepției „ar putea depinde de la caz la caz de prevederile unor norme de creditare, neopozabile *erga omnes*, ceea ce înseamnă că o faptă, una și aceeași faptă, conform unor norme de creditare ar putea fi infracțiune, iar conform altor asemenea norme de creditare să nu fie infracțiune, ceea ce este inadmisibil în dreptul penal.”

Tribunalul Bacău — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că

„acordarea creditelor și subvențiilor se face în anumite condiții prevăzute de lege și acceptate de părți.” Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Judecătoria Sighișoara arată că normele de creditare la care face trimitere teza a doua a art. 10 lit. b) din Legea nr. 78/2000 nu pot fi prin ele însele izvor de drept penal, deoarece s-ar încălca dispozițiile art. 73 alin. (3) din Constituție iar, pe de altă parte, chiar dispozițiile art. 141 din Codul penal definesc legea penală ca fiind orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi sau decrete, nu în alte reglementări. Se apreciază că „în aplicarea dispozițiilor legale asupra cărora s-a invocat excepția de neconstituționalitate s-ar crea o situație discriminatorie angajaților băncilor în raport cu banca la care lucrează.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului, arătând că textele de lege ce fac obiectul excepției au fost substanțial modificate prin Legea nr. 69/2007, iar soluția legislativă criticată nu mai subzistă, consideră că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare care, la data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză, aveau următorul cuprins:

— art. 10 lit. b) și c): „*Sunt pedepsite cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite:[...]*

b) acordarea de credite sau de subvenții cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea, conform legii sau normelor de creditare, a destinațiilor contractate ale creditelor sau subvențiilor ori neurmărirea creditelor restante;

c) utilizarea creditelor sau a subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate”.

În motivarea excepției, sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legilor în statul român, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (2) privind dreptul la apărare și ale art. 115 referitoare la delegarea legislativă. Se invocă, totodată, și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin încheierile din 22 februarie 2007, respectiv 14 martie 2007, prevederile legale criticate au fost modificate prin Legea nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 29 martie 2007, acestea având în prezent următorul cuprins:

— art. 10 lit. b) și c): „Sunt pedepsite cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite:[...]”

b) acordarea de subvenții cu încălcarea legii, neurmărirea, conform legii, a destinațiilor subvențiilor;

c) utilizarea subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate, precum și utilizarea în alte scopuri a creditelor garantate din fonduri publice sau care urmează să fie rambursate din fonduri publice.”

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea se pronunță asupra prevederii legale în noua sa redactare numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în

principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării. În cauză această cerință nu este îndeplinită, întrucât art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000, în noua redactare, nu mai reglementează soluția legislativă criticată de autoarele excepției, respectiv nu mai sancționează acordarea de credite cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea, conform legii sau normelor de creditare, a destinațiilor contractate ale creditelor ori neurmărirea creditelor restante, utilizarea creditelor (altele decât cele garantate din fonduri publice sau care urmează să fie rambursate din fonduri publice) în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate. Tot astfel, se constată că, în noua redactare, textele de lege criticate nu mai cuprind sintagma „norme de creditare”, așadar, implicit, trimiterea la acest tip de norme, vizată, în esență, de criticile de neconstituționalitate formulate.

Ca urmare, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională se poate pronunța asupra dispozițiilor „dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 a devenit inadmisibilă, conform dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Genovica Bujeniță în Dosarul nr. 13/110/2004 (nr. vechi 2.907/2004) al Tribunalului Bacău – Secția penală și de Maria Bălgărădean în Dosarul nr. 950/308/2006 (nr. în format vechi 2.312/2006) al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

